

Nema potrebe da govorim o autoru - Filipu Živanoviću jer je on svoj "credo" sam napisao za katalog.

Rekao bih nekoliko rečenica o njegovim slikama.

Slike, generalno, možemo razvrstati u one koje se "nameću", koje zovu posmatrača i one druge, "tihe" koje očekuju da ih posmatrač sam uoči.

Filipove slike su po ovom kriterijumu negde između - s jedne strane "doživaju" svojim koloritom, a sa druge strane su, svojom kompozicijom, tihe, uravnotežene.

Autor je, kako i sam kaže, inspirisan Van Gogom ali je uspešno pomirio likovnu dramatiku svog uzora sa jednom smirenom, na momente nadrealnom atmosferom, koja asocira na De Chiricove "Piazze d' Italia".

Ova atmosfera uravnoteženosti, kao neki duh, prožima umetnikove slike dajući im zenovsku smirenost.

Nije čudno što je jedan od izraza Filipove ličnosti i pisanje haiku poezije.

Dok gledate njegovu sliku nemojte se zadovoljiti samo njenom nespornom dopadljivošću, koja je, kod nekih od njih, na nivou najlepših razglednica, već se prepustite tom njenom duhu. Bićete nagrađeni jednim specifičnim opuštanjem.

Nije li to SATORI - svrha praktikovanja zena?

I, na kraju, Filip će uskoro postati lekar, a već je slikar.